1898 č. 176 ř. z. a z 28. března 1918 č. 115 ř. z.). Pro otázku nároku na pensi a povinnosti k placení pensijního příspěvku není však zapotřebí, aby měl st-l též nárok na výplatu kongruy in concreto, jak míní stížnost, čehož zřejmým dokladem jest ustanovení § 2 lit. b) zák. č. 122/26, který stanoví povinnost k placení pensijního příspěvku i těm, kdož vůbec kongruy ani jejího doplňku nedostávají, a který nikde neuvádí předpoklad, že by jeho závěrečná slova bylo nutno omeziti jen na případy, kde duchovní nedostává ani doplňku kongruy proto, že jeho příjem plyne z prostředků veřejných. Omezení tohoto způsobu obsahuje toliko odstavec 5 § 1 pro případné snížení doplňku nejnižšího zákonem stanoveného příjmu.

Že výklad zákona zde naznačený se shoduje také se skutečným úmyslem zákonodárných činitelů, plyne též z toho, že odůvodnění iniciativního návrhu, který vedl k vydání zák. č. 122/26 (tisk. č. 323 posl. sněm. z roku 1926), zdůrazňovalo, že pensijní příspěvky budou platiti i takoví duchovní, kteří, majíce dostatečný výnos vlastního beneficia, nebudou dostávati kongruálního doplatku. Zpráva rozpočtového výboru téže sněmovny (tisk č. 429 z roku 1926) souhlasně pak k § 2 lit. b) uvádí: »Má-li duchovní beneficium tak dotované, že vůbec nepotřebuje doplňku kongruového, musí přes to platiti pensijní příspěvek, a to tak, jako by bral kongruu, jež by naň připadala podle jeho služební doby.«

Není-li však nejmenší pochybnosti o tom, že zákon vědomě stanovil určité osobě povinnost k placení pensijního příspěvku, pak z povahy věci nutno předpokládati, že také mínil tomu, kdo pensijní příspěvek má platiti, přiznati též případný nárok na odpočivné, při čemž jest ovšem zcela bezvýznamno, jak velká jest pravděpodobnost, že ta která osoba bude skutečně odpočivné podle zákona dostávati.

Č. 10.674.

Obecní notáři (Podk. Rus). — Řízení správní: * Rozhodnutí okresního úřadu o výši normálních (statutárních) pensijních požitků bývalých obecních a obvodních notářů na Podk. Rusi, kteří nebyli trvale ustanoveni úředníky státu čsl. (§ 7 odst. 2 vl. nař. č. 71/1921), není za účinnosti zák. č. 125/27 a vl. nař. č. 96/28 konečné.

(Nález ze dne 30. června 1933 č. 11.502.)

Prejudikatura: opačně Boh. A 10.107/32.

Věc: Fedor P. v K. proti zemskému úřadu v Užhorodě o pensijní požitky.

Výrok: Stížnost se jednak odmítá pro nepřípustnost, jednak zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozhodnutím z 22. dubna 1927 zamítl župní úřad v Mukačevě žádost st-le, obvodního notáře, posléze službou v Z. na Podk. Rusi, z 5. října 1925 o pensionování z důvodu, že rozhodnutím býv. župního úřadu v Mukačevě z 26. ledna 1920 byl propuštěn ze služeb čsl. státu, a to bez všelikých nároků na pensi nebo na jiné zaopatření se strany státu, kteréžto rozhodnutí nabylo již právní moci.

Nss zrušil toto rozhodnutí nál. z 10. dubna 1929 č. 7239 podle § 6 zák. o ss. Poté přiznal zemský úřad v Užhorodě nař. výnosem ze 16.

června 1930 st-li za souhlasu hlav. fin. ředitelství výslužné s příslušnými přídavky na dobu života dnem 1. ledna 1920 počítajíc podle notářského pensijního statutu býv. župy marmarošské. Při tom vzal za základ služební dobu započítatelnou k poslednímu dni měsíce prosince 1919 v rozsahu 17 let 11 měs. 22 dní. — — — —

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Po stránce procesní uvážil nss, že nař. výnos datovaný dnem 16. června 1930 byl vydán zem. úřadem v Užhorodě jako úřadem I. stolice již za účinnosti předpisu čl. 8 odst. 1 zák. o organisaci politic. správy č. 125/27, podle něhož lze se odvolati, pokud opravný prostředek není vyloučen, z rozhodnutí (opatření a nálezů) okresního úřadu k zemskému úřadu a rozhoduje-li tento úřad sám v prvé stolici, z jeho rozhodnutí (opatření) k příslušnému ministerstvu.

Nss vyložil tento předpis opíraje se o usnesení adm. plena z 22. května 1933 v nál. Boh. A 10.597/33 v ten rozum, že cit. předpisem je normována nejen zásada, že pořad instanční v oboru politické správy je principielně omezen na 2 stolice, nýbrž že je jím stanoveno positivně, že ve věcech vnitřní správy, svěřené úřadům politickým, je proti rozhodnutí, která v první stolici učinil úřad okresní nebo úřad zemský, zásadně připuštěno odvolání k úřadu vyššímu. Tato zásada platí ovšem pouze potud, pokud »opravný prostředek není vyloučen«. Opravný prostředek je však v tomto smyslu vyloučen pouze tam, kde jej — ač by o sobě možný byl — zákon positivně vylučuje, dávaje zřejmě najevo, že v tom kterém případě opravný prostředek o sobě možný připustiti nelze. Co do podrobností se odkazuje podle § 44 jed. řádu na důvody cit. nál.

O pensionování a výměře výslužného obvodních notářů rozhodovaly — jak je dovozeno v nál. Boh. A 4242/24 a 10.107/32 — podle předpisů uherských jako jediné stolice municipální výbory, jejichž pravomoc přešla podle ustanovení § 6 odst. 1 lit. b) z. č. 126/20 na župní úřady a s těchto podle § 5 org. zák. č. 125/27 na úřady zemské resp. podle § 2 vl. nař. č. 96/28 na úřady okresní.

Nss ovšem v cit. nál. Boh. A 10.107/32 vyslovil, že rozhodovati o výši normálních požitků býv. obec. a obvod. notářů na Podk. Rusi, kteří nebyli trvale ustanoveni úředníky státu čsl., náleží za účinnosti zák. č. 125/27 okr. úřadům jako jediné stolici správní. Nález tento opíral se o usnesení odborného plena z 25. dubna 1932, leč nss usnesením svého nahoře citovaného adm. plena z 22. května 1933 od tohoto právního názoru ustoupil.

Bylo tedy podle předeslaného přípustno za účinnosti § 8 odst. 1 zák. č. 125/27 z rozhodnutí okr. úřadu ve věci normálních pensijních požitků nepřevzatých býv. obvodních a obecních notářů odvolání k zem. úřadu jako stolici druhé, pokud by nebylo positivního ustanovení, že další opravný prostředek je vyloučen. Předpisu, podle něhož je z rozhodnutí okres. úřadu ve věci pensionování a normální výměry výslužného obvodního notáře další odvolání vyloučeno, nss neshledal, zejména nespatřoval takového ustanovení v § 27 zák. čl. XXVI:1896, podle něhož byla z rozhodnutí municipálního výboru ve věcech nároku obvod. notáře na výslužné a výši výslužného přípustna stížnost k uher. ss, neboť předpis ten neupravuje otázku instančního pořadu z rozhodnutí úřadů okresních a kromě toho konečnost rozhodnutí municipál. výborů plyne z něho jen nepřímo. Měl tudíž za účinnosti zák. č. 125/27 a vl. nař. č. 96/28 in-

stanční pořad v daném případě býti ten, že v I. stolici měl rozhodnouti úřad okresní a ve stolici II. úřad zemský, a neměl, jak se v daném případě stalo, rozhodnouti zem. úřad jako stolice jediná. Leč stížnost v tom směru námitky nevznáší a nss neměl důvodu, aby k uvedené skutečnosti přihlédl z povinnosti úřední, poněvadž tato procesní vada nezakládá zmatečnosti nař. rozhodnutí (srov. usnesení odbor. plena Boh. A CCCXCIV/30).

Nss přikročil proto k projednání jednotlivých námitek stížnosti. - - -

Č. 10.675.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. Podle dávk. řádu z r. 1915 je promlčecí lhůta dávky pětiletá; do lhůty promlčecí se nepočítají roky 1914—1922. — II. Promlčení vyměřovacího práva proti nabyvateli počíná teprve uplynutím roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli. — III. Úmrtí zciziteli samo o sobě není ještě dostatečným podkladem pro vydání záručního plat. rozkazu nabyvateli.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 2721.)

Prejudikatura: ad. II.: Boh. A 9274/32.

Věc: Emil H. v P. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Záručním platebním rozkazem zem. inspektorátu pro zem. dávky v Praze z 23. května 1923 byla dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu nemovitostí na základě trhové smlouvy z 30. října 1917 a z 12. listopadu 1917 vyměřena st-li jako nabyvateli, ježto dávka původně předepsaná zcizovatelce na ní byla nedobytnou.

Zsv záruční platební rozkaz zrušil jako předčasný, zamítnuv zároveň stížnost, pokud namítala, že právo vyměřovací jest promlčeno a že ručení nabyvatelovo zaniklo. Když nss rozhodnutí to zrušil pro vady řízení, byl vydán nový záruční platební rozkaz z 27. února 1930, a stížnost proti němu podaná byla zem. úřadem nař. rozhodnutím zamítnuta. — — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss — zodpověděv si předem ve smyslu usnesení svého admin. plena z 22. května 1933 kladně otázku kompetence žal. úřadu k instančnímu rozhodování ve věci — jak následuje:

Povinnost nabyvatele platiti dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí je pouze subsidiární a nastává jen tehdy, stala-li se dávka na zciziteli nedobytnou. Bylo by tedy především řešiti otázku st-lem sub 2. relevovanou, totiž je-li splněna tato primérní podmínka jeho dávkové povinnosti. Poněvadž však stížnost na prvém místě vznáší námitku, že právo úřadu vyměřiti dávku st-li jako nabyvateli je promlčeno, a — kdyby námitka ta objevila se důvodnou, — stalo by se bezpředmětným řešení otázky prve zmíněné, bylo přikročiti především k projednání námitky 1. ohledně promlčení.